

Úvod

Na začátku byl jen sen, nebo jen přání, byť ne nějak velebné, jen obyčejné, vodácké. Vyrazit na vodu někam jinam. A toto přání se stalo pro mne výzvou. Při jedné klasické pивní debatě najednou Pepa povídá. „Tak dáme ještě jedno pivo a chci s tebou něco projednat. Jsem jedno velký ucho. Co takhle vyrazit s dobrou partou do Francie na vodu, bylo by nás cca 20 kusů. To zní jako plán, budu o tom uvažovat.“ Takhle nějak byla vyslovena první myšlenka na podzim v roce 2012. Od této chvíle jsem začal pomalu připravovat vodáckou výpravu. Martin s Pepou udělali agitku ve sboru a bylo hotovo. Přinesli mi seznam 14 nadržných vodáků a 13 dětí. Sestavu doplnili stabilní vodáci a bylo vyprodáno. Kapacita busu nestačila pojmout všechny zájemce. Konečný počet se zastavil na čísle 51. Po hubených letech nezájmu to byl docela slušný začátek, který stál za to dotáhnout do zájemce. Musel jsem najmout mikrobus s vlekem, abychom pobrali všechnu bagáž a vodáky, konce. Poprvé jsem řešil pro mně nezažitou situaci, uspokojit všechny, kteří se už nevešli do busu. Od konce března jsem začal dopodrobna plánovat místa na táboření, shánět kempy na řece Tarnu a poblíž Avignonu. Vybíral ty správné řeky, které by uspokojily všechny včetně dětí. Místa, které bychom rádi viděli. Koncem května byl úkol splněn a itinerář téměř hotov. Ladily se poslední detaily, kolik piva a kolik nealko se vezme a kdo s kým na lodi a jak velké bágly si každý může vzít. Začátkem prázdnin bylo vše připraveno, a tak jsme 26. července mohli vyrazit.

Měli jsme před sebou cestu do jižní Francie, kde na nás čekaly řeky příjemného a pohodového charakteru, s dostatkem vody a bez velkých nároků na vodácké dovednosti. Čekaly nás zajímavé peřejky a vodácké pastičky, které zkušeného vodáka potěší a začátečníkovi bezpečným způsobem zvednou hladinu adrenalinu v krvi. Naší klasickou dobrou pohodu podpoří slunečné počasí, které je v této oblasti dopředu zaručené. Budeme pozorovat poklid místních obyvatel a nasávat pohodovou atmosféru této oblasti a tím snadno zapomeneme na starosti všedních dnů. Jižní Francie je totiž továrnou na zážitky a čekalo nás deset parádních dnů..

Pátek 26. 7. odjezd

Ten den byl pěkný a slunečný. Všichni vodáci se pomalounku scházeli v postranní ulici u divadla a těšili se na se vodácké dobrodružství. Nejvíce byly slyšet děti, ten den se jich sešlo 21. Když jsem viděl ten zástup dětí, říkal jsem si, ty mně zrychtují jak svině pytel šrotu, to bude masakr. Kolem půl páté se objevil Roman s busem a Radek se svým transportérem. Začaly se ukládat bágly do přívěsného vleku a do kufrů busu. Všichni byli připraveni na odjezd, jen turista Fanda z Prahy si dával načas. „Kde ho máš?, to bude aspoň flaška něčeho lepšího,“ prohodil Luboš a

utrhl špunt od dobře vychlazené slivovice. Slunce pražilo a v buse byla už dobrá pekárna. Po cca 15 min se Fanda se najednou přičítá ve své feldě. Svým nevinným úsměvem prosí o shovívavost a jako starý rutinér dává do placu nějakou domácí whisky. Kola busu se hnula a za velkého jekotu všech dětí opouštíme Divadelní ulici.

V buse bylo vedro na padnutí a Roman zapíná klimu. „Pust' to na plný kule, nebo se vypařím,“ zařval Mišák. Tady je solidní sauna, dám si studený pivo,“ zaječel Erik a ostatní se přidali. Druhý řidič Hrobník začal rozdávát nevychlazený teplý gambáče.

Pár minut před odjezdem

Martin tvoří náladu a vedro nepolevuje

Kdo měl žízeň, tak jí hasil. Dusno v buse neustále rostlo. „Zapni chladák!!! Kdy začne ta klima foukat? Že to nejde, tak vypni topení, nejedeš do Schládmingu, abys musel topit,“ hodnotil situaci Erik. Hrobník si loknul z láhve vychlazeného rumu a zvesela prohodil: „Tak si otevři okno!!!, tady nejdou,“ odpověděl pohotově a vyrval mu kořalku z ruky a dlouze se napil. Roman se potil víc, než bylo zdrávo. Otřel si zpocené čelo, otočil knoflíkem klimy ještě jednou a prohodil „Za chvíli vám omrznou haxny,“ ale bylo vidět na něm i zezadu, že nemluví pravdu a začal se potit ještě víc. Děti ječely a vedrem začaly blouznit a dokonce i zpívat. Zkrátka řev jak v židovské škole. Za necelou hodku stavíme na pumpě u Rokycan a Roman definitivně ví, že klima nebude fungovat. V tom přichází upocená Renča a naivně povídá: „Romane, jak vyhasnou motory, tak už bude zima? To nemůžu slíbit, ale pokusím se o to.“ Hláška pobavila všechny, a odebrali se ochladit do prostoru pumpy. Dáváme si studené pívko a děti zmrazku.

konečně pumpa, můžeme se trochu nadechnout a ochladit

Renča s Kouličem na pumpě v náladě vzbuzovali rozruch

Rodiče své potomky ochlazovali, jak se dalo. Chvilku se domlouváme, jestli vyměníme autobus, Nakonec všichni odklepli, že trocha vedra nikoho nezabije a uháníme dál. Cesta ubíhá a Martin začne hrát na kytaru. Z hrdla sborového pěvce zní odrhovačka, když sever válčil s jihem, přidávají se píšťalky a je docela veselo. Zpěv sílil a dusno také. Najednou přichází zezadu upocená Eva a rozverně povídá Romanovi. „*Potřebuji to někam strčit a nevím kam,*“ a držela v ruce telefon. Roman se nadechne, otře si zpocenou hlavu s čelem, otočil se na Evču a začal vysvětlovat, že teď to asi nepůjde. „*Koukej rovně a nečum mi na kozy, a nějak to zaříd,*“ razantně prohodila a sedla si na schůdek na podlahu a poručila si pivo. Roman se lehce otočil a nesměle špitnul.: „*Máš hezký kozy, jestlipak jsou pravé? Jen jedno, to druhý je levé,*“ pohotově odpověděla a zahleděla se dlouze dopředu. „*Tady je tak krásně, vidím dopředu. Vzádu vidím jenom záclony a upocený ksichty. Tak tě přivážeme na vlek a užiješ si výhledů dosyta,*“ pronesl Hrobník. Kolem deváté se dopila poslední vychlazená kořalka a už frčíme po německé dálnici. Konečně se trochu ochladilo a stále se zpívá. Martin tříská do kytary a řve jako na hluchou tetu. Děti mají fazonu a snaží se Martinovi vyrovnat. Když se hudebník chopí piva, tak Erik povídá.: „*Martine, nechlastej a dej klukovi taky nažrat, vždyť je to takovej chcípák.*“ Zpěvák si polil jazyk a klidně povídá.: „*No už se rozežral, před chvílí zhltnul dva piškoty.*“

Cesta ubíhala a postupně se každý uvelebil a snažil se spát. Lůžka se napasoval mezi sedačky. Několik jedinců si ustlalo na zemi a ostatní jak se dalo. Mercedes uháněl na jih a bylo slyšet jenom pravidelný zvuk motoru. Noc proběhla v poklidu.

Sobota 27.7. řeka Allier 14 km Langeac- Lavolote Chillac

Kolem osmé ráno letmý pohled do mapy říkal, že už jsme někde blízko St. Etienne. Na pěkném parkovišti děláme přestávku. Využíváme pěkné WC na ranní očistu. Dáme kávu, čaj a něco k snídani a těšíme se na hezký den. Po cca 30 min vyrážíme dál. Cílem další

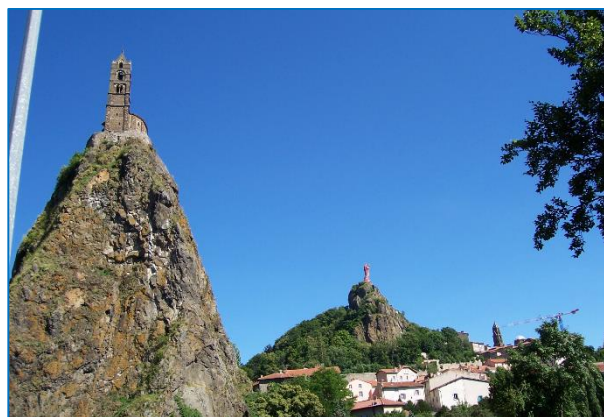
přestávky bylo město Le Puy, kam dorážíme v půl jedenácté.

Město dominují tři vrcholy, každý

je zakončen kostelem nebo sochou. Zastavujeme před Super U a vyrážíme na první nákup. Do busu se postupně nosily plné igelitky a sem tam i nějaká la bomba. Na úvod měl v cizí zemi Hrobník drobný incident s ochrankou obchodáku. Synáčkové Adam i Pěťa byli bez trika a to se ve Francii nenosí. V buse si pak musel vyslechnout pár poznámek, jak se má chovat v cizině.

.Le Puy- kaple St. Michael

„*Tady nejsi v Cvrčovicích v pojízdný prodejně, tady se chodí nakupovat ve fraku a musíš se chovat jako běloch,*“ pronesl kárávě náčelník, a začal organizovat výšlap do kaple St. Michel, tyčící se na vrcholku vysoké skály. Roman nás vysadil a odjel parkovat. Přešli jsme silnici, a klikatou úzkou uličkou jsme se dostali až k vstupní bráně. Zaplatili jsme vstupné 3 eura a po 268 schodech vystoupali až na samý vrchol ke kamenné kapli. Na vrcholu silně foukalo, ale výhled do okolí byl nádherný. Po krátké prohlídce kaple jsme odjeli směr Langeac, kde nás čekala první řeka Allier. Do kempu u řeky jsme přijeli kolem 13 hod a začali jsme se připravovat na vyplutí. Lodě se bleskem sundaly z vleku a určily se posádky. Objevila se lahvinka Tullamorky a připojelo se na první plavbu.

Když láhev zmizela v davu, zaječela Štěpánka.: „Dejte mně napít ještě dvakrát, já chci zažít všechno, než umřu, s takovou řekou nemám zkušenosti.“ Náčelník s Mišákem šampíčkem pokřtili své nové lodě Spermona 2 a Nočního Motýla. Vodáci dostali pokyny, jak se chovat na neznámé řece a za krásného větrného dne jsme si zakřičeli sborově ahooujjjj a vyrazili. Sluníčko nám přálo a nádherná řeka byla v dobré kondici. Na vodě se pohupovalo 21 lodí a doposud nezažitou euforií se poprvé opíjela většina posádek na krásné řece. Mišák byl určen jako poslední loď, a dostal jako háčka přidělenou Katku. Plnil funkci svědomitě a neustále sledoval lodě před sebou.

Příjezd do kempu

Vše se musí ještě zkontrolovat

prasnice a Renča s rodinou

Naďa s Vencou je sehraná dvojka

Roman zásobuje posádky pivem

Martin s Mišákem jsou v peřeji jako doma

Najednou sebou škubnul, otevřel la bombu, napil se a řekl bodře.: „*Jsi moc pěkná holka, rád bych se dostal do tvého seznamu nápadníků,*“ a podal Katce la bombu. Ta něco zamumlala a bez ostychu se napila. „*Gratuluji ti, že můžeš jet se mnou v jedné lodi, nic lepšího oblečená nezažiješ,*“ a bravurně proklouzl dravou peřejí. Řeka byla na začátek velice svižná a zároveň někde i zákeřná. Jako první se cvakla Evča a hned za ní Petra s Martinem. Luboš dostal vyplíněno od své ženy Lenky, že nebyl tam, kde měl být, když se ukázkově cvakla ve vracáku s kámoškou Radkou. Kladenský dobrovolný záchranář Mišák byl vždy na místě a pomohl loď vylít a nasměrovat zmatené vodačky a vodáka správným směrem. Také přispěchal s radou, kterou neustále opakoval., „*Stále hlavou nahoru, vy tupci, hlavou nahoru, ale hlavně nesmíte ukázat vodě, že se jí bojíte.*“ Uskrával vínko a pobízel opozdilce k vyššímu výkonu. Po necelé hodině připlouváme k první vodácké překážce. Velmi pěkný jez s propustí na levé straně. U jezu už nás čekali kluci řidiči.

Byli naloženi ve vodě a chladili si svoje chlupatý pupky. Za velkého jásotu se postupně odvážlivci vrhali do propusti a zdolávali velký vracák a bylo velmi veselo. Někdo s úspěchem a někdo neúspěchem. Mišák předvedl i cirkusácký kousek. Dostal se svou lodí na betonový val a balancoval na vrcholu velmi obratně. Sklidil velký aplaus. Evča zralá a sexy žena po dlouhém přesvědčování dostala odvalu a pomalu nasměřovala svoji loď do proudu. Když úspěšně zdolala propust', chytla se bortů, dostala strach a dobrovolně vyskočila z lodi. Veliká paráda. Za velkého řevu proplavala jez a s úsměvem přijímala

potlesk. Když jsme se vyblbnuli, pokračovali jsme se dál. Do cíle nám zbývalo cca 12 km a řeku jsme si

užívali. Některé posádky se prohodily pro plynulejší plavbu. Do cíle plavby Lavolote Chilac jsme dorazili kolem 18 hod a po navázání lodí, jsme v poklidu přešli cca 10 km do svého prvního hotelu Hillary. Velký plac nás přivítal s otevřenou náručí. Každý si našel místočko a začala se připravovat večere. Obloha se pomalu zatahovala a začali jsme tušit, že bude možná i pršet. Když se všichni najedli, sešli jsme se před busem a vedly se moudré řeči. Probíraly se hlášky z filmů a bylo tak nějak veselo. Najednou se prudce zatáhlo a začalo hustě pršet. Řekli jsme si dobrou a rozprchli jsme se každý do svého stanového plátna.

Vítězný postoj Mišáka

Koulič mazácky zdolává zrádný vracák

Zkušený rutinér Luboš

Evča se právě chystá vyskočit z lodě

Erik a ukázkový přejezd

Renča brzdí a Martin čeká, jak to dopadne

Hrobník předvedl ukázkový záběr přes ruku

Fanda už tuší, že to není ono

Martin jako Vinetů

Čoudáci, pohoda, klídek, tabáček

Radka a Lenka, zkušenost sama

Zde jsme ukončili plavbu

Naše první tábořiště

tak mě Eřo naley a plnou !!!!!

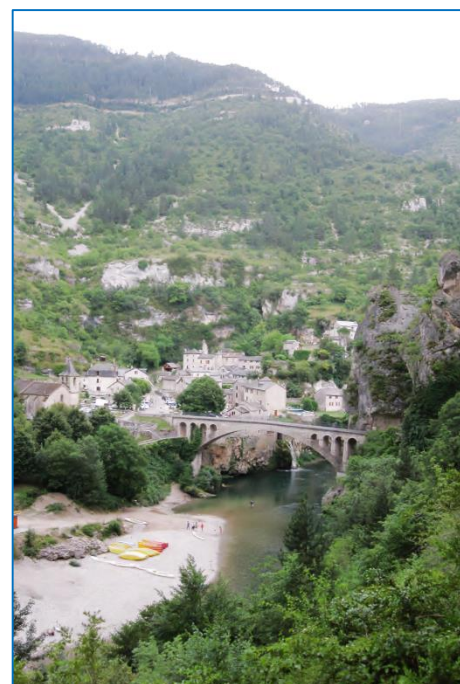
Během několika okamžiků se přihnala rychlá letní buřina a definitivně udělala konec za prvním dnem. Náčelník s Heřmánkem si vychytrale zapomněli zavřít stan. Během krátké chvíle měli ve stanu solidní potopu. Mokrý spacáky dávaly jasně najevo, jaká bude noc. Většina vodáků už spala, až na Mišáka a Fildu. Pravý táta už zařezával a tak se Mišák ujal role otce a malému Fildovi objasňoval taje vesmíru a naší matičky Země. Vytrvalý déšť bušil do plachty a Filda seděl a s otevřenou pusou naslouchal odborné přednášce. „Víš, zemský jádro je tak tekutý, až je pevný, chápeš to? Asi ne. A víš kolik je miliarda? Nevíš, já taky ne. A slunce je 10 000 x větší než největší planeta naší soustavy. To jsi nevěděl?“ Filda nechápavě čučel na zpitého záchranáře a vůbec netušil, co mu Mišák povídá. Po další odborné náloži o černých dírách a bílých trpaslících už chtěl mít klid a radši usnul. Když Mišák osiřel, loknul si rumu, rozhodil ruce a omdlel. Do deštivé noci se už jenom ozývalo funění hvězdáře a neúnavný déšť.

Neděle 28. 7. řeka Tarn

Odjezd byl stanoven na devátou hodinu. Obloha byla stále šedivá a když nastal čas k odjezdu, začalo opět solidně pršet. Měli jsme před sebou 150 km a cílem bylo malebné městečko St. Enimie v kaňonu řeky Tarn. V buse

St. Enimie a řeka Tarn

se probírala první noc a včerejší vodácké zážitky.

Cestou jsme nabrali u pumpy vodu a obloha se stále více rozjasňovala. Čím více jsme jeli na jih, tím se sluníčko více ukazovalo. Pilo se vychlazené pívko a v buse vládla pohoda.: „Co jsi to včera valil Fildovi do lebky za blbosti?“ zeptal se náčelník Mišáka. „To bych taký rád věděl, ale musely to být děsný moudra, že to chceš slyšet ještě jednou. Pamatuj, moudrý člověk má bohatství v sobě,“ a jedním lokem dopil flašku

rumu. Odložil dopitou tykev a slastně se usmíval.

„Proč tak chlastáš po ránu? Měl bys ses jít léčit. Určitě přijde den, kdy přestanu chlastat, ale dnes to nebude,“ rázně zakončil debatu záchranář. Mercedes vrátil a

my jsme se blížili k jedné z nejúžasnějších soutěsek ve Francii, kterou protéká řeka Tarn. Kaňon je dlouhý 25 km a hluboký téměř 200 m. Když jsme sjížděli klikatými serpentýnami, naskytly se nám nádherné panoramatické výhledy, které nadchly každého.

Pozvolna jsme se dostali až do městečka

St Enimie, dýchajícího středověkou atmosférou. Zaparkovali jsme na parkovišti hned vedle starobylého mostu. Určili jsme si necelou hodinku na prohlídku malebného městečka.

Zmrzlinář měl docela dobrý kšeft, jeho zmrzku jsme okoštovali skoro všichni. Po necelé hodině jsme se sešli u busu a začali jsme připravovat loď. Po chvíli k nám došel mladík a začal francouzsky něco vysvětlovat. Rozhazoval rukama a ukazoval na řeku a pak někam do kopců. Naši překladatelé Štěpánka, Fanda i Hanka potvrdili, že byl vydán policejní zákaz splouvání řeky. Byl očekáván velký příval vody (1 m na parkovišti). Tak jsme

zklamaně naložili loď zpět na vlek a vydali se busem do cíle dnešního dne. Spaní jsme měli zamluvené v kempu La Belle ve městečku Aguessac. Silnice vedla po pravém břehu a byla vetknuta do skalního masívu. Projížděli jsme pod skalními převisy a hrubě vytesanými tunely, kde jsme měli často pouze několik málo cm vůle. Cestou jsme obdivovali nádherné scenérie všude kolem nás. Kamenné vesničky a domky na levém břehu působily velmi sugestivně. Všichni jsme se shodli, že bydlení v těchto kamenných vilkách nebude žádná trefa do černého. Po 12 km jsme dojeli ke skále zvané St. Detroits. Asi hodinová koupáčka v nádherné vodě byla pěkná tečka za pohodovým odpolednem. Přesně v půl sedmé přijíždíme do nádherného kempu v městečku Aguessac. Byli jsme už očekáváni. Rychlá domluva v recepci a mohli jsme bydlet.

Dobře střižená travička a pěkné okolí nás všechny uzemnilo. Nádherné místo. Ženské osazenstvo s radostnými výkřiky přivítalo pohodlné sprchy. Pánové zase klid a pěknou hospůdku. Začalo se vařit a všichni si užívali

pohody. Pepa s několika kumpány šli vyzkoušet místní hospůdku. Ostatní se porůznu houfovali a vedly se veselé řeči. Popíjelo se pívko, vínko a vše, co bylo po ruce. K rozveselenému kroužku vodáků najednou přichází Martin a rozverně povídá: „Jdu k vám, prej je zde schůze anonymních alkoholiků. Támhle jsem potkal chlapa. Znáám ho z televize, vypadá dobře, stejně dobře jako já,“ usedl do houfu a loknul si piva. „Tak to musel bejt Belmondo, ty jinýho Frantíka neznáš, ale ty vypiješ víc piv a lepší zpíváš,“ řekl rozverně Yenda a otočil se na Mišáka. „Mišáku víš co? Nevím. Ale já vím. Dáme si ještě pivo. Moc protřelý vodák neměl žádných námitek a měl opět vítězný triko. Potkala ho taková obyčejná příhoda, pil jedno pivo za druhým a jako první se zpil a usnul s rozhozenýma rukama a bradou vzhůru na hebkém trávníku. Ještě před tím se stačil místo do spacáku naprat do velkého igelitáku. Při další veselé rundě se Koulič podíval na odfukujícího záchranáře a vesele povídá.: „Sympatický, zdravý, veselý typ. A já si myslel bláhově, že ho chlast vůbec nezajímá.“ Krásný večer opět rozehnala dešťová přeháňka. Spát se šlo v poklidu a s dobrým pocitem krásně prožitého dne.

Pohodička v kempu la Bele Etolle

Mišák s Hrobníkem medituji

Pondělí 29. 7. řeka Orb 21 km Vieussan- Roguebrun

Všichni se probudili do nádherného rána. Každý měl dobrou náladu až na naše řidiče. Jakmile Roman se Zděndou vylezli z busu, hned hlásili.: „*Který debil si nechal mobil v buse a nevypnul zvonění. Od šesti nás budí, do pěti do pěti musíme být u maminky v doupěti. To jsem byl já,*“ provinile prohodil Martin a snažil se ranní kávou uklidnit oba šófy. Vedle sedící Radek popíjel již ranní kávu a tvářil se, že o něčem přemýšlí. „*Netvař se tak vážně, víš že, každý, kdo je vážný je podezřelý,*“ zvesela prohodil náčelník. Snídaně na nádherném trávníku nadchla každého a přesně v deset za krásného počasí jsme opustili nádherný kemp. Měli jsme namířeno na řeku Orb. Po krátké chvilce se před námi objevil největší most Evropy, betonový gigant přes údolí Tarnu u města Millau. Obdivujeme nádhernou stavbu neobvyklého řešení. Úžasná dominanta se nám ukázala v celé své kráse.

Most v Millau

Dobrou náladu v buse kazily otravné mouchy. Plácačka byla neustále v pohybu a děti sborem

ječely. „*My jsme potichu, my neřveme,*“ a další podobné pecky. V městečku Bedarieux jsme měli plánovanou pauzu na nákup. Před parkovištěm jsme vjeli na kulaťák, který zdobil ohromný plechový slon. Moc se nám všem líbil a pro velký úspěch jsme dali dvě oslavná kola a slona jsme pozdravili sborově jéééééééé. Po té jsme zastavili na parkovišti a šli nakoupit. „*Půjdeme tati nakoupit do Super U? Ne, půjdeme jinam. A proč? Protože tam je to mnohem dražší.*“ Tento výživný krátký rozhovor proběhl mezi Erikem a Natálkou.

Erik vyráží nakupovat

Po hodině opět sedíme v buse a do cíle nám zbývalo už cca 40 km. Do Vieussanu jsme dojeli krátce po druhé odpoledne. Zastavili jsme před mostem a bleskově sundali lodě, které jsme nosili cca 20 m na písčité břeh řeky Orb. Děti ječely nadšením a vrhly se útokem do řeky. Před vyplutím Renča přinesla narozeninový dort a všichni popřáli Johance vše nej, nej, nej a hlavně klidnou plavbu. Společným foto jsme se rozloučili s písčitou pláží a zvolna jsme vyrazili na pohodovou odpolední plavbu. Tentokrát byl určen Erik jako poslední loď. Důvěra náčelníka byla veliká a Erik ji přijal bez reptání. Hned na úvod nás čekala první vážná překážka. Betonová lávka, která se musela podplout tak, že si posádka musela zcela zalehnout do lodě.

Ještě společné foto a hurá na řeku

Pro některé posádky to byl docela solidní vodácký rébus. Někdo podplul, někdo loď přetáhl po břehu. Řeka byla čilá a sem tam ukázala i svoje dráčky. V některých úsecích uháněla rychleji a vytvářela krásné členité peřeje. Pod lodí a často i před lodí přibývaly kameny, které byly pro některé posádky osudné. Čiré peřeje byly kořením krásného odpoledne a my jsme si užívali pohodičku a k tomu jsme si dopřávali lahodného vínečka.

Erik coby poslední naděje pro ztroskotance byl aktivní, jak žňová hlídka. Měl vytříbený vkus, každou chvíli si dal jiného panáka a udělal si krásnou špičku. Sparingpartnera mu dělal velmi dobře Hrobník. Smáli se všemu a všem. Užívali si volnosti a rozzářeného slunce, které hrálo první ligu. Krátce po šesté první loď dorazily do cíle. Bylo to pěkné tábořiště s dřevěnými stoly a každý ho přivítal s povděkem. Oáza pohody a klidu. Romantické místo pro vodáky z Kladna.

Martin upozorňuje děti na nebezpečí řeky

Každý se zabydlel podle sebe a začala se dělat večere. Na písčitém břehu Hrobník rozdělal oheň a děti měly pré. Erik byl terčem, do kterého se třefoval každý. Ten se jenom smál a na vše měl odpověď. Sedělo se kolem stolu a bylo veselo, veselo, veselo. Najednou Hrobajs povídá: „Dneska to byla ale krásná etapa, to se musí zapít,“ a s úsměvem si loknul z la bomby, a podal ji Mišákovi. Mišák se napil a udiveně povídá. „Jak se jmenuje Hrobník? Kterej? Co je támhle dole? Zdeněk,“ odpověděl Roman. „Tak to je v hajzlu, a zakroutil hlavou. Vedle sedící Hrobajs se zasmál a povídá. „Já jsem Hrobník, on je Hrobník, já jsem Zdeněk, on je Zdeněk, to je lapálie,“ pronesl pobaveně a podrbal se v rozkroku. „Ale ty jsi Hrobník amatér a on profi. Víš, kolik jich už zakopal? Pobaveně řekl Roman. Najednou se do vážné debaty vložili malí Hrobníci. Erik se pohupoval na dřevěné klandru a s úsměvem sobě vlastním povídá. „Adámku, já vůbec nevím, kde jsi se tady vzal. Já si tě pamatuju jako malý mimino, sral jsi do plen a řval si jako kráva s jedním ceckem. Ale já jsem Honzík. To je jedno, byl jsi tak drzej, že jsem tě vzal za nohy a vynesl jsem tě z chalupy ven. To bylo na Moravský boudě.“ Teplý vlahý a pohodový večer pokračoval. Sedělo se a začalo se hrát na kytarky. Hrobník se postupně upravil tak, že nevěděl kde je nahoře a kde je dole.

Povaloval se na zemi, jak vandrák u jezu. Erik už ani nemohl ležet a měl těžké sny. Najednou se probрал a povídá. „*Ani nebyl večer oheň, jdu spát.*“ Nálada měla vzestupnou tendenci a Pepa se neustále dožadoval zahrát píseň „Moje stará vzala roha.“ Do této rozverně nálady Martin povídá: „*Dneska budeme chlastat až padneme. Až padneme, budeme chlastat v leže.*“ Heřmánek vyhrával, jako kdyby se loučil ze životem. Štěpánka tančila na stole a všichni je mocně povzbuzovali vřískotem, který by uspokojil i Velkého Karla. V pauze mezi řečí Heřmánek jen tak povídá Kouličovi. „*Jiříku, dáme si spolu panáčka, a kdo se dřív zmastí, tak si bude moc něco hezkého přát.*“ Jirka souhlasil a dlouze se napil Tullamorky. Kolem půl noci se otvírá další lahvinka dobré nálady a hudební produkce má vzestupnou tendenci. Štěpánka stále tancuje na stole, píšťaly piští a Pepa se už pošesté dožaduje zahrát Moje stará... „*Pepo, už jsem ji hrál dvakrát, tak jsem asi zpitý, já ji ještě neslyšel.*“ Zábava gradovala a jelo se dál. Pojednou přišel vrchol večera. Hrobník se probudil a procedil mezi zuby. „*Jsou tady Mart'ani,*“ a zřítíl zpitý k zemi. Spát se šlo kolem třetí s vítězným chorálem „*My neřveme, my jsme potichu, se poslední vytrvalci rozešli do svých spacáků.*“ Pepa šel spát s pocitem smíšeným, že jsme mu nezahráli „*Moje stará vzala roha.*“ Martin, než se zvedl z lavice, letmým pohledem pohleděl na stůl, kde bylo spousta prázdných láhví a ještě víc nedopitých. Zakroutil hlavou a prohodil: „*To vše dokázalo zlomit otrlé říční vlky,*“ a odklopýtal do svého stanu. Klenotník měsíc zavřel krám a šlo se spát.

Pepa zkušeně kontroluje háčka Aničku

Yenda s Fildou to jsou velcí vodáci

V peřejích na Orbu

Erikovo ukázkové vylehnutí

Vodní hrátky

Peřeje si každý užíval

nádherné tábořiště v Roquebruu

Heřmánek drtí sólo, Martin zapomněl text a Štěpánka si zrovna chystá taneční číslo

podvečerní pohoda

Povaloval se na zemi, jak vandrák u jezu. Erik už ani nemohl ležet a měl těžké sny. Najednou se probрал a povídá. „*Ani nebyl večer oheň, jdu spát.*“ Nálada měla vzestupnou tendenci a Pepa se neustále dožadoval zahrát píseň „Moje stará vzala roha.“ Do této rozverně nálady Martin povídá: „*Dneska budeme chlastat až padneme. Až padneme, budeme chlastat v leže.*“ Heřmánek vyhrával, jako kdyby se loučil ze životem. Štěpánka tančila na stole a všichni je mocně povzbuzovali vřískotem, který by uspokojil i Velkého Karla. V pauze mezi řečí Heřmánek jen tak povídá Kouličovi. „*Jiříku, dáme si spolu panáčka, a kdo se dřív zmastí, tak si bude moc něco hezkého přát.*“ Jirka souhlasil a dlouze se napil Tullamorky. Kolem půl noci se otvírá další lahvinka dobré nálady a hudební produkce má vzestupnou tendenci. Štěpánka stále tancuje na stole, píšťaly piští a Pepa se už pošesté dožaduje zahrát Moje stará... „*Pepo, už jsem ji hrál dvakrát, tak jsem asi zpitý, já ji ještě neslyšel.*“ Zábava gradovala a jelo se dál. Pojednou přišel vrchol večera, Hrobník se zřítíl zpitý k zemi. Spát se šlo kolem třetí s vítězným chorálem „My neřveme, my jsme potichu, se poslední vytrvalci rozešli do svých spacáků. Pepa šel spát s pocitem smíšeným, že jsme mu nezahráli „Moje stará vzala roha.“ Martin, než se zvedl z lavice, letmým pohledem pohleděl na stůl, kde bylo spousta prázdných láhví a ještě víc nedopitých. Zakroutil hlavou a prohodil.: „*To vše dokázalo zlomit otrlé říční vlky,*“ a odklopýtal do svého stanu. Klenotník měsíc zavřel krám a šlo se spát.

Úterý 30. 7. řeka Herault 18km Demoiselles – le Villare

Erik se nadechl a chcipl pronesl. „*Tak to byl zas podařený večer, nic si nepamatuji, Chudák Natálka, ta mě ještě nalitýho neviděla, měla strach, aby mně to nezůstalo. S chlastem jsem skončil,*“ pronesl rozhodně a šel si balit spacák. Do toho se probрал Hrobník a povídá. „*Nemáte někdo morfium, potřebuju nahodit,*“ a sháněl se po kanystru s vodou. Ostatní se pomaloučku dostávali do tempa a kolem desáté jsme seděli v buse a uháněli na další řeku. V buse se Erik zachumlal do záclony a vyspával. „*Podívejte, Erik je dneska nějak světloplachý a s tím detoxem to snad myslí vážně,*“ pronesl jízlivě Yenda. Do Demoiselles jsme přijeli kolem poledne.

Zde jsme začínali plavbu na řece Herault

Ahoj, to je velká paráda

Heřmánek bojuje s masáčkou v nose a Štěpánce je to jedno

Než jsme hodili lodě na vodu, museli jsme zaplatit každý mladému výběřčímu 5 euro. Sluníčko nám opět přálo a tak jsme opět v dobré náladě vypluli na krásnou řeku. Tentokrát byl určen jako poslední loď Hrobník. Každou chvíli jsme se zastavili a dopřávali si koupačku na pěkné písčité pláži. Užívali jsme sluníčka, pěkného okolí a vodácké pohody. Do cíle ke kamennému mostu jsme všichni dopluli v pohodě. Lodě jsme museli nosit do malého kopečka na silnici. Roman měl problémy se startováním a musel využívat baterie z Radkova transportéra. Všechny lodě byly už na vleku, jen Hrobník, Mišák a Yenda byli někde na řece. Hrobajs se upravil solidním způsobem. Když dorazili, tak kluci povídali. „*Tatínek usnul v lodi, kousla ho včela a není mu nějak dobře.*“ Po navázání jsme odjeli bydlet. Měli jsme vyhlídnuté místo na spaní, ale štěstí nám přálo a objevili jsme jiné lepší tábořiště hned vedle vinice. Velké prostorné tábořiště při silnici oddělené stromořadím topolů. Každý si udělal pohodlí a večer se rýsoval opět v dobrém světle.

V peřejích Héraultu

Martin se dlouze a mlsně zahleděl

Řeka byla stále svižná

Seděli jsme kolem busu a smáli jsme se Hrobníkovi, jak ho zřídila infikovaná včela. Každý povečeřel po svém, a popíjelo se vínko. Najednou Yenda povídá. „*Jestli mám příště dělat poslední loď, tak na to kašlu. To je nějaké pravidlo, že ten kdo jede poslední, se strašně naleje,*“ a podává kořalku Hrobníkovi a vybízí ho ke konzumaci. „*Jestliže mě vožereš, tak ti zlámu obě haxny,*“ prohodil zvesela Hrobník. „*Já jsem programátor a nohy nepotřebuju,*“ okamžitě glosoval Yenda. Do toho přichází švejkofil Martin žíznivější než kdy dřív a v ruce nese fernetu a v druhé kus klobásy. Sedl si do houfu a pravil: „*Já jsem jako baronka von Botzenheim, přinesl jsem vám papat, kusat, cucat a bumbat, dojč majstr, žaludeční likér, pro bojiště i zázemí, Gott stráfe England,*“ a otevřel lahvinku. Lahvinka kolovala a nálada byla ještě lepší. Zavzpomínali jsme na hlášky dobrého vojáka Švejka a moc jsme se nasmáli. Najednou Yenda sebou trhne a vyštěkne. „*Rychle mně dejte napít, než přijde žízeň. Žízeň nepřijde, protože neodešla,*“ pravil náčelník a podal mu pivo. „*Pivo je fajn, ale kořalka je rychlejší,*“ a šáhl po lahvince fernetu. „*A co vlastně děláš Jiříku?*“ Pravil z ničeho nic Heřmánek. „*No, jsem vyštudovaný chemický inženýr, a teď zrovna přeměňuji pivo, kořalku, víno na moč, a to mě baví,*“ a tvářil se velmi spokojeně. „*To je ale paráda, jaký jsi odborník, tak se napij a řekni nám, jak jsi dostal v hospodě na držku,*“ „*A příště děláš poslední loď ty!!*“ V tomto duchu probíhal nádherný večer.

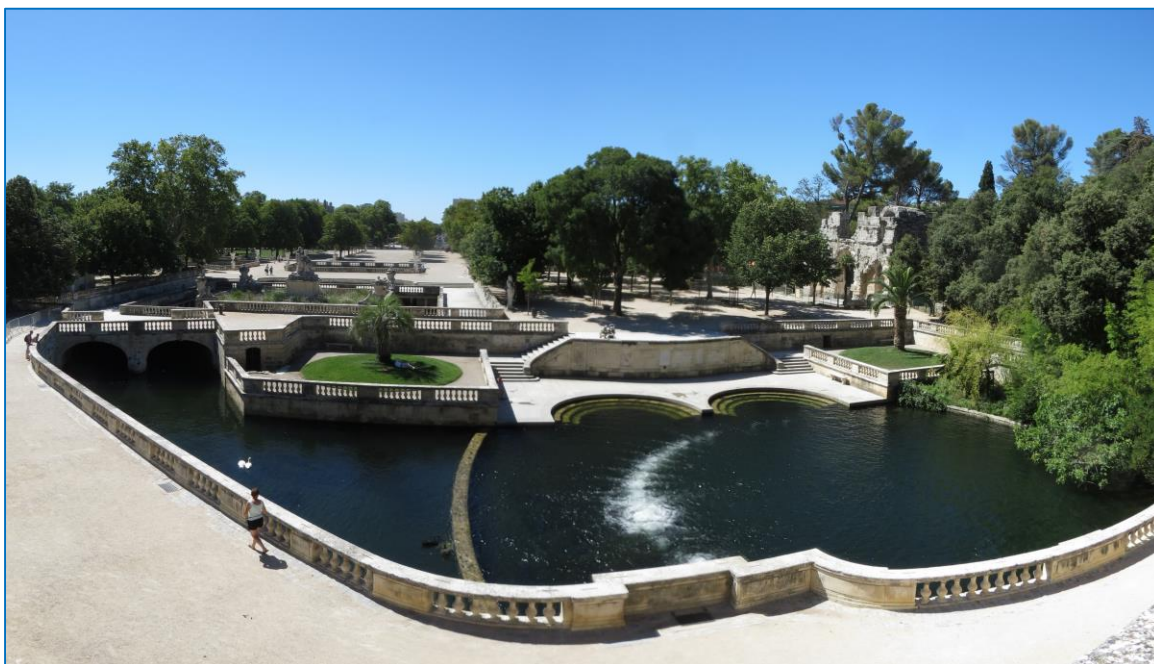
Pohodové tábořiště vedle vinice

Středa 31. 7. Nimes, Avignon, Pont du Gard

Dnes byl naplánován volnější den. Vstávalo se opět do pěkného dne. Krátce po deváté už jsme si to mířili do města Nimes, důležité křižovatky starověkého světa. Zaparkovali jsme před městskou zahradou Jardin de la Fontaine. Na prohlídku historického středu města jsme si určili dvě hodiny. Každý se rozeběhl po svém. Měli jsme v plánu prohlídku zahrad, muzea Maison Carres a pak zhlédnout římský amfiteátr. Přesně v půl druhé jsme odjízďeli na další velkou atrakci tohoto regionu světoznámý akvadukt Pont du Gard. K této dva tisíce let staré památce jsme přijeli krátce před třetí hodinou. Bus jsme zaparkovali na hlídaném parkovišti a vydali se k řece. Nádherné koupání pod mostem nadchlo každého. Tyrkysová voda lákala každého. Děti si udělaly krásné odpoledne. Skákaly do řeky ze skály a užívaly si prvotřídní koupání. V 17 hod jsme odjeli do historické lahůdky UNESCO, do Avignonu, s opěvovaným mostem svatého Benezeta. Zaparkovali jsme před městskými branami a vyrazili jsme na prohlídku města. Spleť uliček plné útulných obchůdků a kavárniček jsme se postupně dostali až na náměstí Place de l'Horloge, do centra společenského života Avignonu k papežskému paláci. Všude bylo plno lidí a stále bylo se na co koukat. Pouliční kejklíři, muzikanti a umělci byli na každém kroku. Každý si užil příjemné atmosféry a zařídil se podle svého. V půl osmé už jsme seděli v buse a začala poslední nejdůležitější fáze dne. Najít brzo vhodné bydlení. Nejlépe někde u řeky. Po necelé půl hodce zahýbáme přes most, který vede přes řeku Cele. Hned za zatáčkou nacházíme krásné tábořiště s pěkným místem na večerní koupání.

Nîmes-v zahradách Jardin de la Fontaine

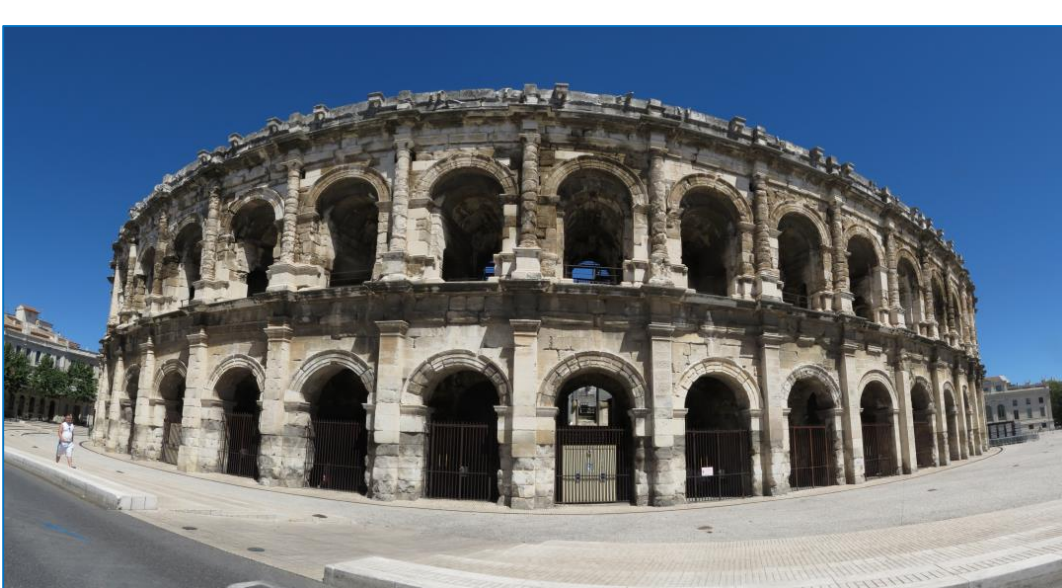

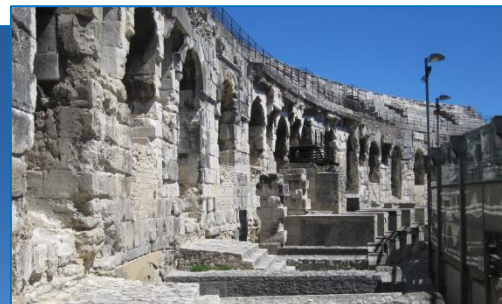
Muzeum Maison Carres

parádní bus městské dopravy

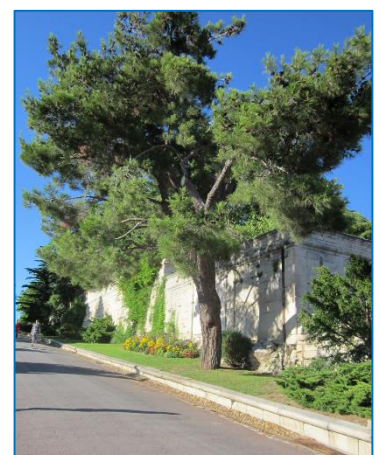
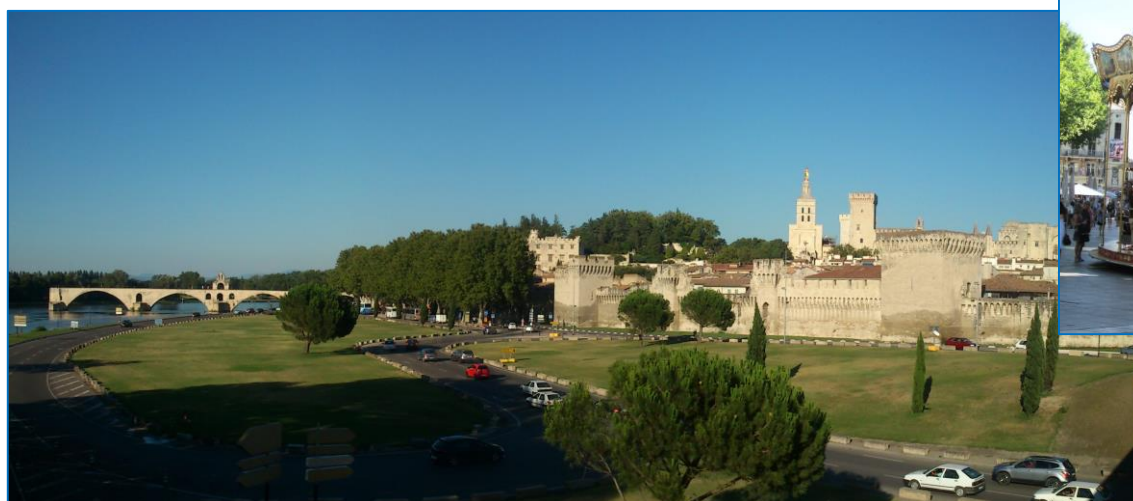
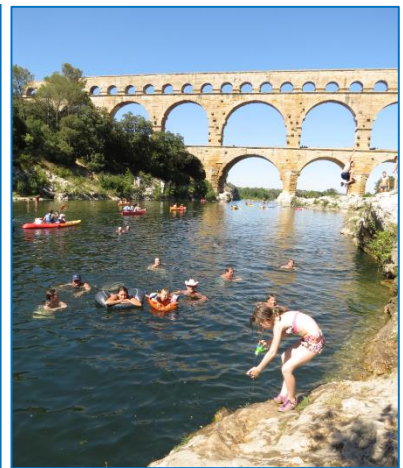
Římská arena

byla třešničkou na dortu za pěkným dnem a udělala každému velkou radost. Po večerní koupačce jsme se všichni usadili vedle busu. Všude kolem voněla máta, zpívaly cikády a bylo tak nějak hezky. V dálce na nás hleděl mystický Mont Ventoux. Svíčky vytvářely atmosféru, brnkalo se na kytarky, vínka bylo dostatek, zkrátka uvolněná a pohodová nálada. Do této vznešené společnosti se pozvolna trousili opozdilci z koupání. Byli zahaleni do všelijakých hadrů a ručníků před dotěrnými komáry. V tom také přicházel velekněz chlastu Mišák a byl zahalený do nějakého hadru. „Co to máš na sobě? Vypadáš, jak eskymácká děvka,“ zařičel Luboš ze tmy. Mišák se jen zašklebil a zvesela prohodil. „Radši mi dej napít, život je krátký a nehodlám ho strávit bezúčelně! To budeš mít zas draka jako turbo,“ pravil ledabyle Luboš a podal mu čerstvě otevřené pívko. Noc zavzdychala a otevřela se další čtvera dobré nálady. Nocí zněly vodácké vypalovačky a veselé životní historky. Každý romantik mohl být spokojen, prožíval nezapomenutelný večer, stačilo se natřít repelentem. Kromě komárů zde bylo spousta spokojených vodáků. Jak dohořivaly svíčky tak se pozvolna vodáci vytráceli do svých spacáků. Opět jsme prožili příjemný a pohodový den. Cikády prozpěvovaly a kolem busu zavládlo ticho a klid. Ležel jsem vedle velekněze a najednou slyším.: „Nemám rád cikády, když takhle v noci řvou. A co máš rád?“ v polospánku odpovídám. „Rum,“ zaznělo nocí, a pak už bylo slyšet jen koncert cikád a větry které, vypouštěl do nočního ticha.

Avignon a Pont du Gard

Tábořiště na řece Cele

Čtvrtek 1. 8. řeka Ardeche

Probudili jsme se a všude byl nádherný klid. Sem tam projelo po okresní silnici nějaké auto. Když se všichni vyhrabali ze spacáků, bylo slunce už vysoko na obzoru. Noční rosa byla silná a tak provlhlé spacáky jsme museli sušit po okolí. Čas odjezdu byl stanoven na desátou. Pomalu jsme se nasnídali, a za krásného počasí se vydali na další štaci. Měli jsme před sebou perlu Provence, řeku Ardeche. Čekalo nás 33 km nádherné řeky. Do Vallonu – Pont – d Art jsme přijeli před polednem a začala příprava na cestu. Tentokrát jsme museli zabalit věci na spaní a všechno potřebné na přežití do druhého dne. Nocleh jsme měli naplánovaný uprostřed kaňonu. Byla to od nás veliká drzost, chtít se vyspat v národním parku mimo vyhrazené tábořiště. Ale takoví jsme my vodáci z Kladna. Než jsme vypluli, muselo se všechno třikrát zkontrolovat, hlavně aby měli všichni spacáky, dostatek vody, jídla a také něco vínka. Přesně v půl jedné zazněl povel k vyplutí. Na řece bylo neskutečné množství lodí. Frantíci máchali pádlama a chvilka nebylo vidět ani vodu, všude jenom barevné plastáky a v nich seděly neuvěřitelné jelita. Kam se vodák z Kladna podíval všude jenom lodě, které někam neuvěřitelně pospíchaly.

Hrobníci jako šipky letí

Pepa se opět rozhodl, že se bude koupat

Jezdily nelogicky, křižovaly zprava doleva, chvilka couvaly, ale rovně ani náhodou. Šílený čurbes, který se jen tak nevidí. Musel jsem všechny novice uklidňovat, že to bude jenom prvních 10km a pak už budou všichni Frantíci pomlácení a ukončí svoji plavbu. Po necelé půl hodce přijíždíme k první zrádné peřeji. V kamenitém esíčku stál francouzský záchranář na šutru a chaoticky organizoval průjezd. Pořád mával rukama a něco pokřikoval. Voda se vařila a Frantíci se cvakali jeden za druhým. Děsný masakr. Lenka s Radkou se na hezouna nemohly už dívat a vzaly situaci do svých pádel. Rozjely se a férově ho nakrmily rovnou na komoru. Trenér udělal salto a zmizel v peřeji. Holky pokračovaly, aniž by se trochu červenaly. Za holkami se nejspíše rozjel Pepa, a celkem jistě se cvaknul.

Slavný Pont – d Art

V kaňonu Ardeche

Lapal po vzduchu a byl rád, že se vyškrábal na břeh. Nebyl sám, kdo nedodržel hlavní vodáckou poučku hlavou nahoru. Pepa II je určitě výborný odborník na pálení kořalky, ale v ovládání lodi má jisté nedostatky. Když uviděl kudrnatou vodu jenom se pokřižoval a než zařval, už plaval. Celá jeho posádka byla ve vodě víc než všichni dohromady. Ke konci plavby už jim vyrazily žábry a začaly rašit šupiny. Dcerka odmítala neustále bojovat o život a pomalu v ní narůstalo přesvědčení, že radši sežere hada než se dál plavit s rodiči. Také Koulič neodhadl správný náklon a měl solidní rozplavbu. V peřeji utopil svůj růžový klobouk. Marň ho chtěl zachránit, ale nakonec byl rád, že zachránil sebe loď a bagáž. Nepopsatelná situace. Do toho se cvakali Frantíci, všude jekot a řev. Děti ječely, matky řvaly a my jsme se smáli a plácali se do stehů, že takovou estrádu zadarmo dlouho už neuvidíme. Opravdu veliká zábava, tohle na Berounce nikdy neuvidíme. Po chvilce jsme dorazili k největší atrakci řeky, ke skalnímu mostu Pont d Art, který je 60m široký a 54m vysoký. Před námi se vynořil majestátný kamenný oblouk. Zde jsme se zdrželi asi hodku. Svačinka, kupačka, studené pivo to bylo vše, co jsme v tuhle chvíli potřebovali. Slunce do nás bušilo velkou silou a všude vládla pohodová atmosféra. Děti dováděly ve vodě a zahrabávaly se do jemného písku. Každý si užíval nádherný den. Když nastal čas, vyrazili jsme dál. Frantíci povětšinou ukončili plavbu a na řece už nebyl takový nával. Zvolna jsme vpluli do kaňonu, který se před námi najednou objevil. Čekalo nás dalších 30 km úžasné přírodní scenérie. Každou chvilku jsme využili ke koupání a blbnutí v nádherné vodě. Za každou zatáčkou na nás čekalo překvapení v podobě nějaké vodácké pastičky, které zapříčinily, že co chvíli někdo plaval.

Potápěč se nepřestává divit a Martin s Renčou řičí nadšením

Pepa se svou rodinkou si více řeku prošli po dně než na lodi. Ztratili boty, odvahu a chvilka i odhodlání pokračovat dál. Po jedné další rozplavbě byli tak utahaní, že sotva pletli nohama. Také Dušan předvedl vskutku kaskadérský kousek. Silný proud nás nutil projet mezi dvěma obrovskými balvanama a naháněl loď přímo kolmo na skálu. Dušan podcenil silný proud a napral to čelně do skály, že se otřásla v základech. Bral to úsměvně a všechny diváky odměnil silným lokem ze své čutory. U další vodácké pasti zvané Dračí zub jsme si udělali opět delší zastávku. Pozorovali jsme Frantíky, jak s velkými problémy bojují s velkým kamenem čnějícím přímo v největším proudu. Velká zábava. Silný proud byl pro naše děti velká výzva. Skákaly do něj a nechávaly se unášet až do velkého vracáku.

Jak jsme se tam plácali a užívali si vodních radovánek najednou Yenda skočil do vody a vytáhl z vody růžový klobouk Jirky, který doplaval zpátky ke svému majiteli. To byl důvod polít jazyk a vyrazit dál. Kolem půl osmé jsme už byli na řece sami a do kaňonu se pozvolna vkrádal nádherný podvečer. Dojeli jsme ke skalnímu útvaru zvanému Katedrála. Vytáhli jsme lodě na břeh a připravovali jsme se na spaní pod širým nebem uprostřed národního parku. Děti měly fazonku a zahrabávaly se do písku a užívaly si. Musely se trochu uklidňovat, aby nás neodhalili strážci parku. Sesedli jsme se na karimatkách a vedli jsme moudré řeči a probíral se nádherný den.

Obávané peřej Černý zub a záchranářský stan

Taky jsme si trochu zaplavali

„Očekával jsem hodně, ale tohle jsem nečekal,“ pronesl nadšeně Dušan a podal své ženě chleba s paštikou. Stále bylo dost teplo a Koulič seděl ve svetru a choulil se do něj. „Není ti v tom svetru vedro? Zvědavě se zeptala Naďa. „Je, ale je to lepší než aby mi byla zima.“ Vráťa zářil štěstím a zapálil si další cigáro. Fanda se povaloval a šibalsky pravil. „Vráťo, víš že, zvířata jsou v průměru zdravější než lidi,“ Vráťa si dal šluka, dlouze si loknul piva a zvědavě povídá. „A proč? Protože nekouří a nechlastaj,“ odpověděl fundovaně vzdělanec. Do kaňonu se pozvolna vkradla tma a začala tichá a pokojná noc. Na obloze zazářily hvězdy. Každý se zachumlal do spacáku a nechal se unášet svými sny.

Veteráni si zpívají, houpy hou, houpy hou, na vlnách se keňa houpá

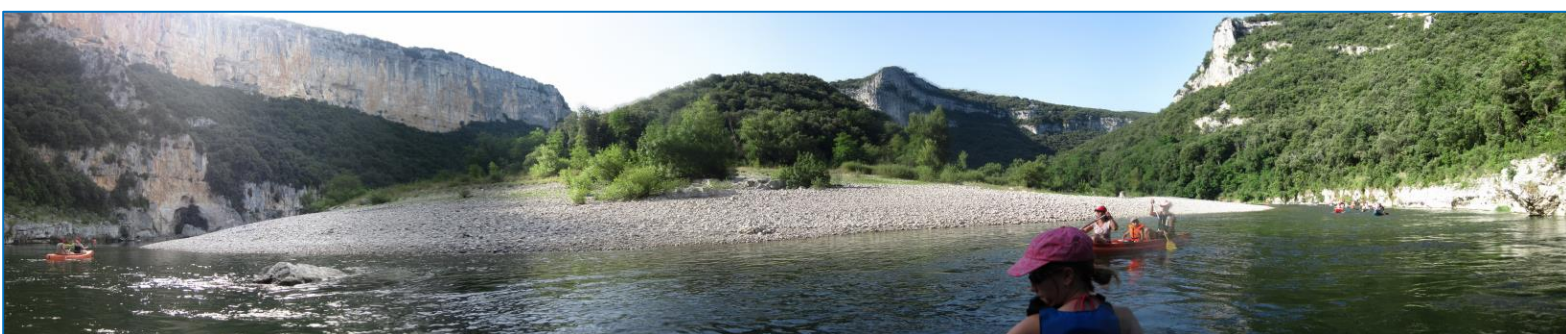

V kaňonu Ardeche

Zde jsme přespali

Pátek 2. 8. řeka Ardeche – St. Martin 12 km, Voison – la Romaine

Slunce se pomalu vynořilo nad kaňonem a opět se hlásil nádherný den. Probouzeli jsme se opět do slunečného rána. Rychle jsme zabalili a před devátou hodinou usedli do lodí. Martin krácel do lodě bos. „*Vem si boty do vody!*“ zvesela povídá Henýs. „*A proč? Tady je všude nádherný písek. Aby ti nohy neokousaly želvy, stejně zase většinou půjdeš po dně,*“ rýpl si starý pes do začínajícího vodáka. Dobrá nálada vládla všude. Každý rozdával široké úsměvy do všech stran. Děti dováděly v písku a všichni se chystali na poslední úsek nádherné řeky.

Majestátná skalní katedrála

Pepa držel v ruce plechovku Prazdroje a propěvoval si nakažlivý popěvek: „*Kašleme na všecko, snad i na ženský, chlastáme pivo, jenom plzeňský,* a nastavoval starý hřbet slunci a tvářil se velmi významně. Před devátou jsme už všichni seděli v lodích a nebezpečí, že budeme odhaleni, pominulo. Na řece jsme byli už v bezpečí. Včerejší den na řece nadchl každého a všichni byli už natěšení na další pokračování. Nádherné řeka a úžasná krajina slibovaly opět nevšední zážitky. Slunce bylo zlatou skobou na obloze přibitý a my jsme využívali každou chvíli ke koupání. Při jedné zastávce zpěváčci předvedli nádhernou kulturní vložku. Vylezli si na kamenný převis a sborově zazpívali dva nádherné kusy z jejich bohatého repertoáru. Kolem projíždějící francouzské lodě zastavovaly a umělce odměnily potleskem, stejně jako my. Na cestě do cíle jsme museli zdolat opět pár kudrnatých úseků a kolem poledne jsme v klidu dorazili do St. Martinu, kde byla ukončena vodácká mise.

Měli jsme spoustu času a tak jsme ho věnovali koupání a posezení v místní zahradní restauraci. Bus dorazil krátce po jedné hodině. Doplnili jsme vodu do kanystrů, navázali lodě a ve tři hodiny jsme odjízďeli do městečka Voison – la Romaine, které leží v severní části Provence na řece Ouvèze. Zaparkovali jsme na parkovišti a na prohlídku jsme určili dvě hodinky. Tomuto městečku vévodí zříceniny hradu z 12. století a historie čpí na každém kroku. V první části města dominuje římské divadlo a Villa du Paon.

Skupina 12 Stehen zazpívala dvě ryční skladby- velká paráda i slza ukápla

V zahradní restauraci bylo velmi příjemně

Postupně jsme se dostali až do starobylého centra. Kamenné uličky a malebná zákoutí plné turistů a voňavých krámků nabízely zboží typické pro tento kraj. Obrázky, voňavá mýdla, koření či voňavé sáčky s levandulí. Děvčata byla rozpálená doběla z butiků plných módních hadříků a barevných cajků. Eva, Katka neodolaly a udělaly si velkou radost. Zakoupily módní letní šatičky. Z radosti a z vedra pak naskákaly do kašny uprostřed náměstí. Ostatní hasili žízeň v přilehlých hospůdkách a sledovali, jak se děvčata ochlazují ve starobylé kašně.

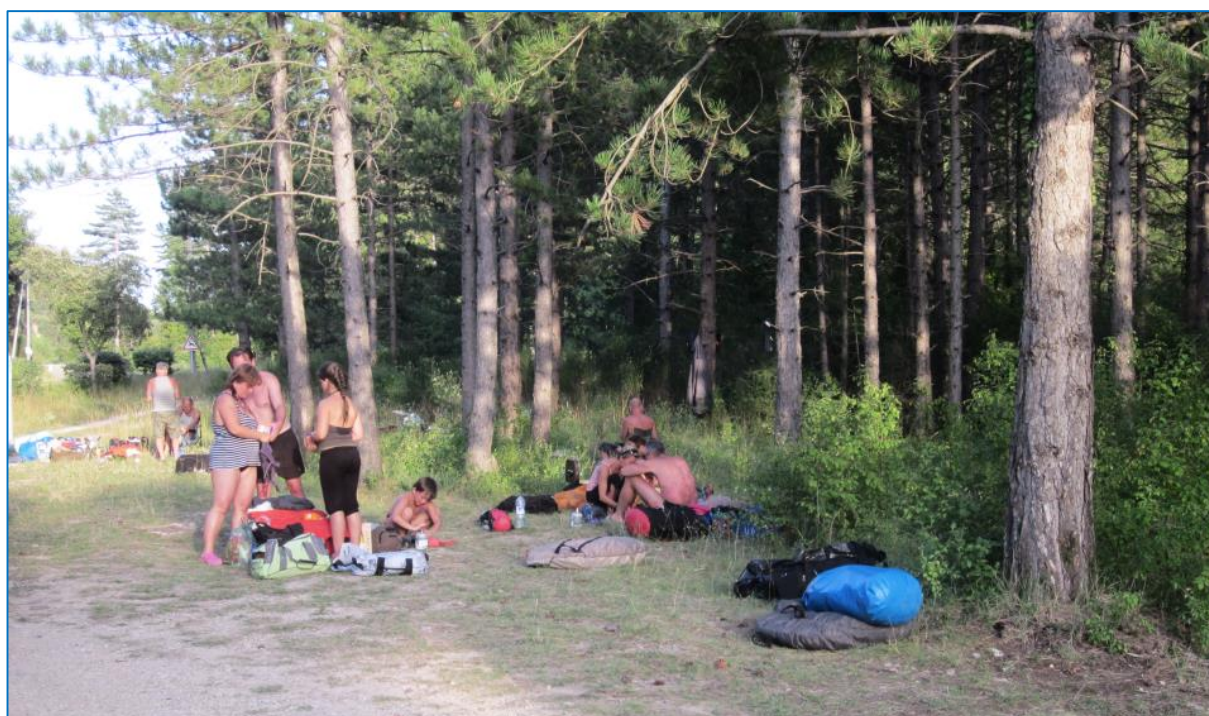
Děvčata se ochlazují v městské kašně Vaison la Romaine

Na náměstí v milé hospůdce

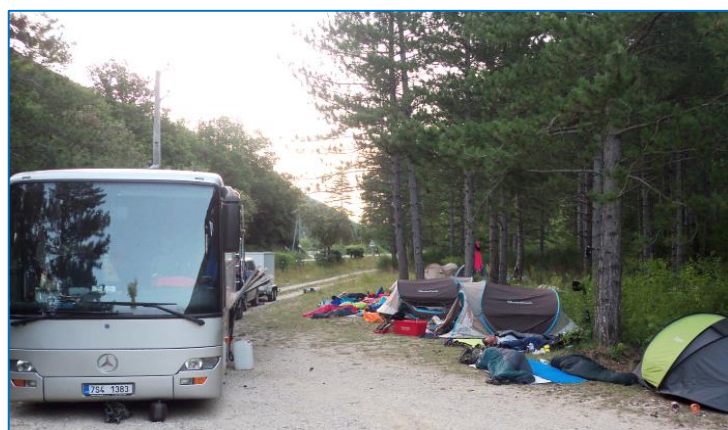

Poslední noc v údolí řčky Toulourenc

Děti si stavějí bobří hráz a dospěláci v tichosti přihlížejí

V malém jezírku jsme se ochladili a osvěžili studeným gambáčem

Před odjezdem jsme naposledy nakoupili v Super U a odjeli jsme bydlet do údolí štěstí a pohody, řeky Toulourenc. Měli jsme vyhlídnuté krásné místo na poslední nocleh. Pěkné místo k táboření v lese u malé říčky bylo přesně to, co každý přivítal s nadšením. Okamžitě se všichni šli ochladit do říčky a děti začaly stavět kamennou hráz. Každý si našel místo na spaní a začalo se vařit. Vládla velká pohoda, popíjeli jsme víno, hebké, jiskrné rubínové barvy. Zprvu každý cítil pepřové tóny pak sebe. Ideální pro nádherný večer pod Mont Ventoux. Seděli jsme vedle busu a chystali jsme se na nějakou mňamku z konzervy. Heřmánek vyvařoval a dělalo mu velkou radost každý svůj pohyb komentovat, tak aby každý věděl, co zrovna dělal. „*Tak to ještě osolím a pak se napiju rumu. Romane, máš to radši s kmínem nebo s česnekem? Otevři mi pivo, když tak blbě čumíš a nic neděláš!!!*“ Roman, aby mě trochu nazdvihl, významně povídá: „*Dal bych si s chutí picu se sýrem,*“ a po očku sledoval, co budu dělat. Než jsem stačil reagovat, tak Mišák kontruje: „*Já bych si dal taky picu, ale s háčkem. A co to vlastně vaříš?*“ Zeptal se jízlivě hladovej Mišák. „*To ještě nevím, ale určitě se budete prát, kdo vyliže ten kastrol,*“ pravil se smíchem. „*To bude něco ze svině, býval jsem dřív muslim a vepřový poznám po čuchu,*“ znalecky pronesl Mišák. Najednou po vedlejší silnici projede motorka a podřadí. Motor zaječí a zvuk mizí v dáli. Závodník Roman rozverně povídá: „*Slyšels to, to byla jeptiška, ani nezmáčkla spojku.*“ V tom přichází Renča a k dobře naladěné společnosti povídá: „*Nemohli byste pohlídat naše tři děti? Chceme se jít v klidu vykoupat. To jsou tvoje děti? Jo, každý má jiného fotra, ale mají vás rádi. Tak na tyhle chcípáky stačí dva gumycuky,*“ odpověděl Roman. Pojednou přichází rozesmátý Erik a se smíchem nám převyprávěl historku. „*Sádlo, ten kluk je po tobě, holky si dělají na řece hráz z kamenů, a malý Sádlo se vysral do řeky, hovno jak malý kotě připlavalo mezi děti a ty začaly ječet,*“ a dlouze se napil z podané lahvinky. Utřel si pysk a se smíchem pokračoval dál. „*Holky začaly ječet a křičely. Co to děláš Filipe? Takhle to dělal táta. Tak to koukej uklidit!! Tak Sádlo provinile přišel, a začal ten exkrement rukama vyhazovat přes bobří hráz.*“ To byl důvod, abychom se zvesela zasmáli a otevřeli další lahvinku rozkoše. Byla to vina alkoholu, že se vedly moudré řeči, ale to je pořád stejná píseň. Pivo mělo přímočarou chuť. V tom přišel vrchní kuchař Heřmánek a nesl plný kotel mexického rizota. Mišák si přinesl největší talíř a řval: „*Tuplovanou porci, mám hlad z těch blbej keců, a chlastat mě už nebaví. Koukej zhubnout a nežer, nedokážu si představit, že by se nějaká holka nechala dobrovolně zbušit takovým panděrem, jako máš ty,*“ zvesela prohodil Yenda. Večer probíhal ve velké kondici, hrálo se na kytarky a užívali jsme si společně poslední noc v nádherném prostředí. Renča s Martinem se ze samé radosti sřali, že se váleli vedle stanu, jak pytel špinavého prádla. Heřmánek hrál na kytárku a najednou se začal ošívát a povídá. „*Já sedím v brabeništi co mám dělat? Utluč je pokličkou,*“ radil mu František. „*Tou je neutluču, ale přikryju.*“ Kolovala bandaska vína, Tullamorka, rum a poslední zbytky co kdo sebou vezl. Když Tullamorka dorazila ke Štěpánce, tak se zaradovala a jen tak prohodila: „*Mám pocit, jak před znásilněním, nevím, jestli mám křičet o pomoc nebo hurá,*“ a s chutí si polila jazyk. Každý se bavil a mlel si svou. „*Heřmánku kdo dopil tu Tullamorku?*“ Pravil Luboš. „*Já ne,*“ hájil se muzikant. „*Přísáhej na své děti, že jsi ji nedopil. To ne. A na starou? To by šlo.*“ Bílý měsíc svítil do údolí a zábava postupně ubírala na razantnosti. Počet zpěváků a pasivních posluchačů se pozvolna zmenšoval. Najednou všude zavládlo ticho a byly slyšet jenom cikády a funění znavených spáčů.

Sobota 4. 8. soutěska Toulourenc, odjezd

Ráno bylo opět pohodové a úsměvné. Každý se nějak probouzel a začalo hodnocení posledního večírku. Od rána byl opět slyšet smích a bujarý řev. Vodáci, kteří spali v povzdálí, když uslyšeli výbuchy smíchu, se seběhli k busu, jak Jehovisti na kázání, aby jim něco neuteklo. Mišák, jak vystrčil tykev ze spacáku, začal bědovat. „*Jak můžete pít ten hnusnej rum, strašně mě po něm bolí makovice. Na rum mi nešahej,*“ zvesela povídá Pepa. „*Rum je oblíbeným společníkem všech vodáků po celém světě pro svoji hedvábnou lehkost, a ty ho budeš takhle hanit, styď se lumpe!*“ dostal hned vyplíněno od veterána. „*Tobě se to kecá, ale já jsem si ji napařil tak, že jsem nebyl schopnej spočítat krávé nohy v běhu, co tady kolem mě proběhla. To nebyla kráva, ale kůň,*“ pobaveně pronesl Hrobník. „*Radši mi řekni, co si dáš teď, kořalku nebo pivo? Láska a pravda vítězí jenom občas, ale pivo po každé,*“ a natáhl ruku po gambáci. Postupně se každý zabalil a před devátou jsme opustili nádherné tábořiště. Po levé straně Mont Ventoux, nádherná hora, která dominuje tomuto sluncem ozářenému kraji. Po necelé půl hodce jsme přijeli na malé parkoviště, které bylo označeno cedulí, Col de Veaux. Každý se připravil na celodenní pobyt u vody a postupně jsme se vydali pěšky mezi vinicemi dolů do údolí řeky Toulourenc. Řeka v těchto místech vytvořila nádhernou soutěsku dlouhou cca 5 km a vytvořila úžasnou přírodní podívanou vytesanou do vápencového masívu.

Na začátku voda byla pouze po kotníky

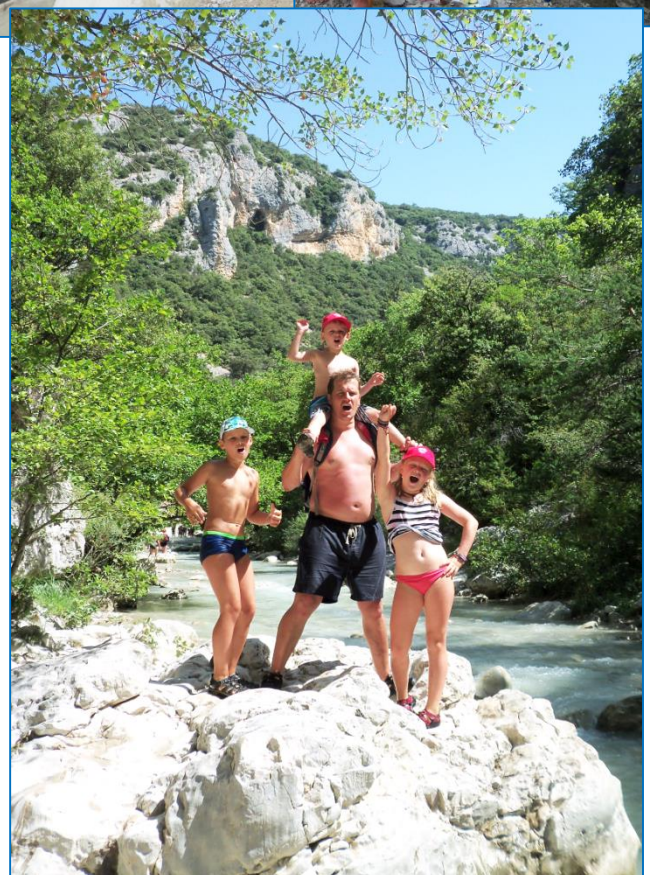
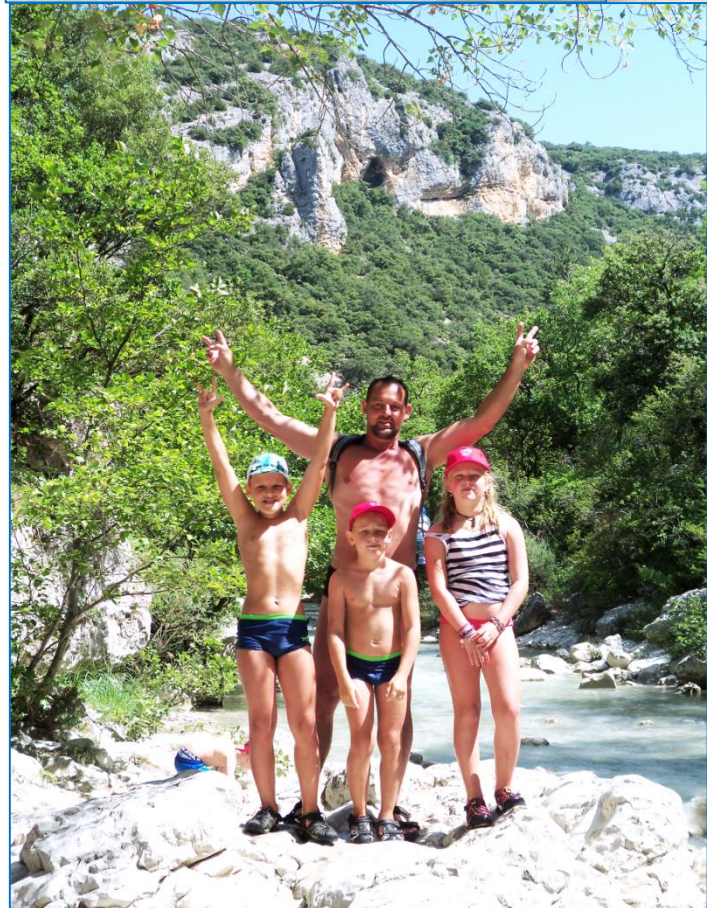
Sešli jsme se u mostu, kde byl malý bufet, který jsme hned vyzkoušeli. Vody v říčce bylo poměrně dost. Postupně jsme se vydali proti proudu prozkoumávat soutěsku. Museli jsme překonávat kamenné zátarasy a hluboké tůně, které nám říčka připravila na cestě. Kolem poledne se obloha zatáhla a začalo pršet. Zalezli jsme si pod skalní převisy a čekali, až se příroda umoudří. Po necelé půl hodce zase svítilo slunce a my jsme se postupně sešli u bufítku a začal odpolední piknik. Koupání a házení do vody. Děti řádily jak tajfun a většina dospěláků se přidala. Dopíjely se poslední la bomby a bylo veselo. Erik měl dobrou náladu a rozverně pronesl: „*Včera mi děti říkaly. Tati, nechceš se nalejt, my chceme spát pod širákem.*“ Tato hláška všechny pobavila a to byl důvod k další rozverné diskuzi. Mišák, jako vždy hrál první housle a napral se jako žok.

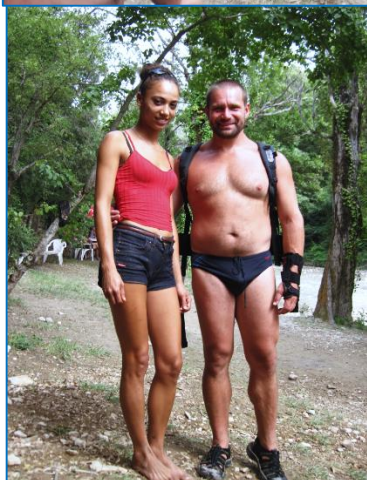
V soutěsce Toulourenc - stále proti proudu

Najednou zbystřil, zadíval se kolemjdoucí krasavici a z rozjasněnou tváří slastně pronesl: „*To je ale pěkná ženská, tu bych chtěl domů,*“ a s chutí se loknul z bandasky. „*Mišáku pamatuj, že někde sedí moc spokojený chlap a pije jedno pivo za druhým a je rád, že se jí zbavil,*“ pronesl náčelník. „*No jo, ty jsi viděl nádhernou ženskou, ale já mám žízeň,*“ pravil suše Erik. Zábava měla vzestupnou tendenci a Mišák se stal obětí malého násilí. Děti na něm roztrhaly jeho zánovní triko. Kolem čtvrté hodiny jsme se postupně vydali na zpáteční cestu k busu.

v bufetu je pohoda, Sádlo si našel novou lásku, Koulič a děti září pohodou, Mišák je na šrot

Poslední společné jídlo před odjezdem

Udělalí jsme si poslední teplé jídlo vedle popelnic a kolem 19 hod jsme se vydali na cestu k domovu. Cesta proběhla poklidně a v neděli v dopoledních hodinách jsme utahaní ale velmi spokojeni dorazili zpět do Kladna. Tam jsme se v poklidu rozešli a řekli si ahoj někdy příště. Takhle to viděl, slyšel a prožil Fída

Poděkování:

Touto cestou chci poděkovat všem účastníkům, že na zájezdu po celou dobu vládla tolerantní nálada. Každý den a v každé situaci, zejména při nečekaných situacích. Např. když nefungovala klimatizace. Někdy opravdu přehřátou atmosféru jste zvládali s humorem a nadhledem. Vždy a bez zbytečných řečí jste se podřídili mým rozhodnutím. Velký obdiv patří všem dětem a všem třem řidičům, Romanovi, Zdeňkovi a Radkovi, kteří se velkou měrou zasloužili o velkou pohodu, dobrou náladu a zejména o bezpečnou jízdu po celých deset dní cestování. Velký dík Vám všem.

Seznam účastníků:

Řidiči:

Roman Pohl, Zdeněk Procházka, Radek Moravec

1.	Zdeněk Fiedler	Fída	27.	27	Petra Tomešová
2.	Jaroslav Fiedler	Heřmánek	28.	28	Renata Čečilová
3.	Alexandr Martínek	Mišák	29.	29	Julie Kuralová
4.	Zdeněk Los	Hrobník	30.	30	Štěpánka Dluhošová
5.	Erik Topinka	Ěřa	31.	31	Lenka Skrovná
6.	Luboš Terynger	Skřítek	Děti	32	Adam Los
7.	Dušan Bek		32.	33	Petr Los
8.	Zdeněk Henigr	Henýs	33.	34	Natálie Topinková
9.	Pavel Bambas		34.	35	Luboš Terynger
10.	Martin Peták		35.	36	Lenka Teryngerová
11.	Josef Arnold	Pepa	36.	37	Šárka Beková
12.	Josef Král	Pepa II	37.	38	Eliška Beková
13.	Martin Havel		38.	39	Vojtěch Peták
14.	Jiří Tomeš		39.	40	Kateřina Petáková
15.	Vratislav Kouřil	Čoudák	40.	41	Václav Špáňa
16.	František Hanika		41.	42	Anna Špáňová
17.	Martin Jenčík	Yenda Sádlo	42.	43	Nela Procházková
18.	Luděk Vaigl	Lůďa	43.	44	František Čečil
19.	Jiří Koula	Koulič	44.	45	Tobiáš Pavlas
20.	Martin Pavlas		45.	46	Johanka Pavlasová
21.	Hanka Kouřilová		46.	47	Juliána Kuralová
22.	Lenka Teryngerová		47.	48	Adam Kural
23.	Radka Beková		48.	49	Kateřina Skrovná
24.	Eva Petáková		49.	50	Vojtěch Skrovný
25.	Nad'a Špáňová		50.	51	Filip Jenčík
26.	Kateřina Procházková		51.	52	Kamila Vaiglová

